

Snad nebude vadit, když z počátku vysvětlím... objasním, že vzpomínku, kterou píšu, hledám ve své paměti po třiceti čtyřech letech. Některé momenty jako by byly teď, to jsou ty týkající se samotné práce s reliéfem, jeho vytváření; jiné, které si pamatuje živě pamětník pan Ervín Žůrek, u mne úplně vymizely nebo se jen pomalu vynořují... útržkovitě při jeho vyprávění.

Základní vzpomínka na práci s tématem „Ze života Kristova“ je svobodné zaujetí. Zatím co budovatelé opravy kaple bojovali stále se zákazy a nároky při provedení, u mne, a to je u zakázky výjimečné, bylo jen to svobodné zaujetí formou a obsahem. Konečná podoba schránky byla bez překážek na mně... nerušenost tvorby ještě chránila péče mého muže Antonína Otha, autora svítidel v kapli a spoluautora osazení reliéfů a celkového propojení těchto prvků. Nezvykle krásný pracovní zážitek... v těžkých časech.

K samému reliéfu, jak se vyjevila vize, těžko říct, jako vždy u figurálního reliéfu při postupném vcítění do situace zpodobňovaných... šla jsem v duchu s Josefem a Marií večerní krajinou pod hvězdnou oblohou Palestiny... Poutníci bez domova hledali místo k přespání a blížícímu se porodu. Levý reliéf, první výjev „Cesta“, druhý v chlévě... zrození „Jesličky“, dál jak se to vypráví – cesta na oslíku, výjev nazvaný většinou „Útěk do Egypta“. Na druhém, pravém, reliéfu dole malinký Ježíšek – „Ježíšek si hraje, nikdy nezlobí“ nebo také „Odpočinek na útěku“ nad tím „Ježíšek jde poprvé do chrámu“... („První navštívení chrámu“) a „Pieta“. Ukončení Pietou, kdy jsou spolu matka a syn v tragické poslední chvíli.

V čase se stávají výjevy metaforou lásky mateřské, lásky jako takové, obětavosti, oddanosti i údělu.

A tak jsem relativně svobodně šla příběhem, a čím víc měl skrytých významů, byl víc symbolem a metaforou, tím méně ho z mého hlediska vyjadřovala realisticky dopovězená forma, v které jsem ho prvotně vymodelovala, postupovala jsem ubíráním, skrýváním detailů a podoba, kterou mají dvířka ve vaší kapli je vlastně ta prostřední, ta poslední byla už jen kresba, lineární obrysy postav.

A možná k pobavení, že když jsem po třiceti čtyřech letech viděla reliéfy, první reakce byla úleva, že jsem upustila od varianty téměř neviditelné. Sádrové modely se během stěhování ztratily a u mne v ateliéru zůstala jen jedna deska z těch „neviditelných“. Mám a měla jsem v dobré paměti podobu tří alternativ, jen jsem si po letech nebyla úplně jistá, které jsem dala přednost. Úleva tedy byla, že jsem se tehdy rozhodla a preferovala podobu střední, v prostoru kaple čitelnější i s odstupem. Při lehkém vyleštění plochy figur odráží světlo a výjevy jsou čitelnější, než když byly postavy promodelované a více splývaly s pozadím. Celkem podobně, jako i u varianty kde byly jen obrysové kresby.

Když si mne po letech našla informace, zájem ze strany kohoutovické farnosti, a dokonce jsme se v kapličce u reliéfů setkali, byla a je to pro mne odměna. Setkání bylo opravdu nezapomenutelné z velké části i připomínkou práce a zásluhy manžela Antonína Otha. Nezapomenutelná chvíle pro mne i pro dceru Markétu, která se účastnila a vyřizováním otce de facto zastupovala... převzala jeho úlohu a když jsme poslouchaly vzpomínky na něj od pana Ervína Žůrka... tak neuvěřitelně živé... bylo to jako by byl v kapli s námi přítomen. Děkuje.